De man die zegt dat hij betaald heeft

Wianda wil de seniorfunctie, en zij vult de ophaaltijd in zoals een mens hem kan halen.

Inhoudsopgave

1. Bokken tegen de wand
2. Shaylee kent de dienstregeling uit haar hoofd
3. Koba doet de kapstokken sinds 1993
4. Een stuk over een man in een bus
5. Signaleren en melden
6. Wat er in april in de hal hangt
7. Peet wil weten wat hij schuldig is
8. Een pasje voor iemand die er altijd was
9. Het staat al zes weken in zijn verslag
10. Vijfenzestig euro per maand, achtenveertig maanden
11. Twee middagen waarop het gebouw leeg gaat
12. De lijnen blijven liggen

Hoofdstuk 1- Bokken tegen de wand

Om tien voor vijf lagen er nog vier appelparten in de bak en zaten er zeven kinderen aan de tafels op de middenstip. Koba ging de rij langs met de bak op haar onderarm, hield hem bij ieder kind stil en liep door zodra er een hand in ging.
"Ik heb gehad," zei Shaylee.
"Je hebt de helft laten liggen."
"De schil eet ik niet."
"Daar zit het in."
"Er zit niks in."
Koba zette de bak naast haar elleboog en liet hem daar staan.
Bij de dubbele deuren schoof Wianda met haar duim over het scherm en zette vier namen op afgehaald. Door het bovenlicht kon ze het hek zien. De vader van Davey stond met zijn hand op de motorkap, de moeder van Imane had de boodschappenkar tegen het hek aan gekanteld.
"Davey. Je vader staat er."
Davey bleef zitten tot de derde tandenstoker in zijn boot stond. Daarna nam hij hem met twee handen vast en liep ermee naar de gang, de deur met zijn elleboog open.
"Lopen," zei Wianda. "Niet varen."
Tyrone kwam onder het podium uit met de eerste dunne mat boven zijn hoofd en liet hem op de vloer naast de wandrekken vallen.
"Zachter mag," zei Koba.
"Dan ga ik mee naar beneden."

Om kwart over vijf waren er nog drie. Wianda nam de bak van de tafel, deed de vier parten in een zakje en zette de bak op het aanrecht in het keukentje, waar de handdoek al over de kraan hing. Op de deur van het keukentje zat een gele sticker met 1.14 erop, met de hand bijgeschreven. Alle deuren in de kleutervleugel hadden er deze week een gekregen. De verhuizers begonnen maandag na de vakantie en kwamen vooraf langs om te kijken of de gangen breed genoeg waren.
"Imane. Jas."
De kapstokkengang was de koudste plek van het gebouw, omdat de buitendeur er twee keer per middag vijf minuten openstond. Koba stond er met haar rug naar de haken en gaf de jassen aan zonder te kijken, de ene hand achter zich, de andere op de schouder van het kind dat voor haar stond. Ze noemde elke naam één keer, hard, zoals een naam op een lijst wordt genoemd. Om halfzes hing er niets meer dan een gymtas met een gebroken trekker en de jas van Shaylee, die haar jas niet aan de haak hing maar over de bok legde.
"Tafels," zei Wianda.
Ze pakten er elk een kant van. Zes tafels van de middenstip naar de lange zijde onder het bord, de poten tegen de muur, de bladen naar de zaal. Tyrone nam de laatste alleen, met de rand tegen zijn knie, en zette hem drie centimeter naast de rij.
"Rechter."
Hij zette hem rechter.
De bokken moesten terug tegen de wand onder de ramen. Van de drie rolde er één scheef omdat de rem aan de linkerkant niet pakte; die moest je van voren duwen en van achteren bijhouden. Het leer van de bovenste was bij de hoek gebarsten en met bruine tape

dichtgehouden, en die tape liet elk jaar in februari los, als de verwarming aan de muurkant de hele dag aan stond. De wielen piepten over de blauwe lijn, over de rode, over de blauwe weer.
"Wat zijn die rode nou eigenlijk," zei Tyrone.
"Handbal."
"Doet niemand."
"Nee."
Koba kwam de zaal in met haar jas aan en haar boodschappentas in de hand. Ze bleef bij de middenstip staan en keek naar de lege plek waar de tafels hadden gestaan, alsof ze iets telde.
"Ze hebben daar een rail," zei ze. "Aan de overkant. Geen haken aan de muur, een rail, met van die rode dingen eraan die je kunt verschuiven."
"Dat heb ik ook gehoord."
"Dan kan er niks meer boven iemand hangen. Dan schuift het allemaal."
"Ik zal het vragen."
"Vraag het maar." Koba nam de tas in haar andere hand. "Tot morgen, Shaylee."
Shaylee hing met haar buik over de bok en liet haar vingertoppen over de vloer gaan.
Om twaalf voor zes ging de buitendeur. Peet veegde zijn zolen twee keer op de mat bij de ingang, een keer links en een keer rechts, en kwam de zaal in met zijn pet in zijn hand. In zijn haar zat de ring waar de pet had gezeten. Zijn jas was tot boven dichtgetrokken en de RET-speld op zijn revers zat scheef.
"Sorry."
"Geen nood."
Shaylee liet zich van de bok af glijden en stond met haar jas al half aan.

"Het staat vast bij de Slinge," zei Peet. "Dat stoplicht bij het viaduct gaat niet op groen. Je staat daar met zestig man achterin en je kunt niks doen, want hij gaat niet op groen. Ik rij er al tien jaar langs en hij gaat niet op groen."
"Ja," zei Wianda.
"Hoeveel mensen had je," zei Shaylee.
"Zeshonderd."
"Ook de kinderwagens?"
"Kinderwagens tellen voor twee."
Wianda deed de tablet weer aan. Ze zette hem in de kom van haar linkerhand, tikte met haar rechter de maandag open en zocht de regel met Verschoor, S. erop. Het veld stond nog leeg. Ze tikte 17.15 in, één cijfer per tik, en zette het vinkje. Twee meter verderop tilde Tyrone de dikke mat van de kar en bleef ermee staan, de bovenrand tegen zijn borst, zijn kin erboven. Hij keek niet weg.
Wianda drukte het scherm met haar duim uit en schoof de tablet onder haar arm.
"Jas dicht," zei ze tegen Shaylee. "Er staat wind op de brug."
Peet draaide zijn pet rond aan de rand, een halve slag, en zette hem op.
"Ernaast of erop," zei Tyrone.
"Ernaast."
Hij liet de mat vallen. De klap kwam twee keer terug uit de hoge hoek van de zaal.
Op twee van de twintig haken hing nog iets: de gymtas met de gebroken trekker en een jas met een capuchon die aan één kant losgetornd was. De buitendeur stond op de klink en koelde de gang uit.
Koba nam de jas van de haak en hield hem met de schouders naar zich toe.
"Jaylinn."

"Dat is mijn jas."
"Er staat Jaylinn."
Shaylee kwam onder de haak staan, haalde het kaartje van onder de punaise en hield het op armlengte voor zich, hoog, met twee vingers aan de bovenrand, zoals iemand die een kaart opsteekt in een spel waarvan de anderen de regels nog niet weten.
"Ver-schoor," zei ze. "S-h-a-y-l-e-e. Sjaalie."
"Dat zei ik."
"Je zei Jaylinn."
"Jaylinn hangt ernaast."
Shaylee hield het kaartje nog een tel omhoog en gaf het toen af. Koba nam het aan, zette de punaise in het gaatje dat er al zat, duwde met haar duim en kreeg hem niet door de wand. Ze draaide het kaartje om, zette de punaise er schuin naast in het zachte hout en schoof het kaartje er met de rand onder.
"Zo blijft hij."
Shaylee trok de jas met één arm aan en liet de andere mouw hangen.
"De tas is van Brahim," zei ze.
Koba keek naar de gymtas en liet hem hangen.
"Fase één is geel," zei Jolie. "Fase twee blauw, fase drie groen. Als je iets vindt wat nergens bij hoort, zet je het op de gang."
Ze had de rol stickers om haar wijsvinger en trok ze er een voor een af met haar duimnagel. Op de drie stoelen bij de tafel stonden dozen, twee hoog op de middelste. Wianda stond op een krukje bij het kastje boven de spoelbak en haalde eruit wat er in tien jaar in was gezet.
"De kleutervleugel gaat de week na de vakantie," zei Jolie. "Bovenbouw in april, dat zijn de lokalen vijf tot negen. De hal en de gymzaal blijven tot juli, dus jullie

blijven tot juli. In september komt De Wissel erin, die hebben hun eigen traject, dat zie je verder niet."
"Mokken."
"Wat?"
"Elf mokken. Twee van de Rabobank." Wianda zette ze op het aanrecht, op een rij, de oren dezelfde kant op. "Die van de Rabobank gaan niet mee."
"Zet ze maar in groen."
"Die gaan in de container."
Jolie plakte geel op een doos en drukte hem met de vlakke hand plat. Op het deksel stond met zwarte stift LOKAAL 2 ONDERSTE LADES en daaronder, in een ander handschrift, NIET STAPELEN.
"Mei wordt een rondje gesprekken," zei ze. "Voor de nieuwbouw moet de formatie opnieuw worden neergezet. Er zit een functie in die er nu niet is. Pedagogisch medewerker senior, eerste aanspreekpunt locatie, met een schaal erbij."
"Hm."
"Dat is iets voor jou."
Wianda haalde de ehbo-trommel naar beneden en zette hem op het aanrecht. Het deksel zat klem en moest met de duimen aan de zijkanten. Binnen lagen twee rollen gaas, een pakje pleisters met beertjes erop en drie tubes zalf. Ze draaide er een om en hield hem bij het raam.
"Tweeëntwintig."
"Pardon?"
"Houdbaar tot 2022." Ze legde de tube op het aanrecht naast de mokken. "Dat is de trommel die we meenemen op schoolreis."
"Die moet eruit."
"Die moet erin, maar dan vol."